

Sygn. akt: I C 1128/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	Sylwia Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. Z. kwotę 28.500,00 (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset złotych 00/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22.08.2018 r. do dnia zapłaty.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 1.955,24 (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt pięć 24/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez Skarb Państwa kosztów oraz opłaty sądowej.

SSR Marek Makowczenko

Sygn. akt I C 1128/18

UZASADNIENIE

Powód M. Z. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. kwoty 28.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2017r do dnia zapłaty. Nadto zażądał zwrotu kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając pozew pełnomocnik powoda podał, iż w wyniku wypadku drogowego w dniu 2 maja 2005 r., którego sprawcą był P. U., zmarł ojciec powoda Z. Z.. Pełnomocnik twierdził, iż zostało naruszone dobro osobiste powoda – tj. więzi rodzinne. Podał, iż zmarły ojciec powoda był w pełni sił życiowych. Mieszkał razem z żoną i małoletnimi dziećmi. Rodzinę łączyła silna więź emocjonalna. Tworzyli szczęśliwą rodzinę. W chwili śmierci ojca powód miał 10 lat. Wskutek śmierci ojca powód został pozbawiony prawdziwie ojcowskiej troski, miłości, szansy na normalne, szczęśliwe

i bez troskie dzieciństwo w pełnej rodzinie. Powód uznał przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody na poziomie 70%.

(pozew – k. 3-8)

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 2 maja 2005 r. co do zasady. Wskazał jednak, iż w toku postępowania likwidacyjnego przyznał powodowi kwotę zadośćuczynienia w wysokości 1.500 zł. W postępowaniu likwidacyjnym przyjęto z uwagi na jazdę w niezapiętych pasach oraz z kierowcą znajdującym się w stanie nietrzeźwości stopień przyczynienia się zmarłego wynoszący 90 % i o tyle pomniejszono wypłacone odszkodowanie. Zdaniem pełnomocnika pozwanego kwota dochodzona przez powoda w niniejszym postępowaniu jest rażąco zawyżona.

(odpowiedź na pozew – k. 43-44v)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód M. Z. urodził się w (...). Jego rodzicami byli Z. Z. oraz E. Z. (1).

Powód miał czworo rodzeństwa. Rodzina mieszkała w miejscowości K.. Ojciec pracował zawodowo na utrzymanie rodziny. W wolnym czasie zajmował się dziećmi, grał z nimi w piłkę, majsterkowali wspólnie w garażu, spacerowali. Pomagał także w odrabianiu lekcji czy w obsłudze komputera.

Z. Z. nadużywał alkoholu. W dniu 2 maja 2008 ojciec powoda spożywał alkohol wraz z innymi osobami. Następnie wszyscy wsiedli do samochodu V. (...). Pojazd był własnością ojca powoda. Za kierownicę usiadł P. U. będący jak pozostali uczestnicy w stanie nietrzeźwości. Z. Z. siedząc z przodu jako pasażer nie zapiął pasów bezpieczeństwa. Na trasie D. – D. kierujący uderzył w przydrożne drzewo w wyniku czego śmierć poniósł Z. Z.. Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2008r. tutejszy Sąd w sprawie II K 177/08 skazał kierującego na łączną karę 4 lat pozbawienia wolności.

O śmierci ojca powód dowiedział się od swojego wujka. W reakcji z wesołego chłopca zmienił się w wyciszoną osobę. Nie brał udziału w pogrzebie ojca. Stał się bardziej wycofany, zamknięty, nie chciał bawić się czy rozmawiać z innymi dziećmi. Utrzymywał relację tylko z jednym kolegą. Do szkoły uczęszczał regularnie, nie pogorszył swoich dobrych wyników w nauce.

Pismem z dnia 3 marca 2017r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 100.000 zł.

W odpowiedzi pozwany przyznał kwotę 15.000 zł zadośćuczynienia i oceniając przyczynienie się w wysokości 90 % wypłacił powodowi kwotę 1.500 zł.

(**dowód** : akt USC – k. 18, kserokopia dowodu – k. 19, pismo powoda – k. 22 – 26, pismo pozwanego – k. 20 – 20v, akta sprawy II K 177/08, zeznania świadka S. J. – k. 64 – 64v, E. Z. (2) – k. 71 - 71v, E. Z. (1) – k. 71v, przesłuchanie powoda - k. 96 – 96v , opinia biegłego sądowego – k. 76 – 77v)

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego za zdarzenie, w którym śmierć poniósł Z. Z. stanowi art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę,

będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż sprawca zdarzenia ponosi odpowiedzialność za szkodę na podstawie art. 436 § 1 k.c. - tj. za szkody na osobie lub na mieniu wyrządzone przez ruch środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, a pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy w dacie zdarzenia ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności sprawcy. Powyższe pozwany przyznał już w toku postępowania likwidacyjnego. Nie kwestionował również swojej odpowiedzialności w niniejszym postępowaniu. Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zgłoszonym przez strony materiale dowodowym – tj. aktach postępowania karnego toczącego się przed tut. Sądem pod sygnaturą II K 177/08, zeznaniach wskazanych wyżej świadków oraz przesłuchaniu powoda. Okoliczności zdarzenia z dnia 2 maja 2005 r. ustalone w oparciu o przedmiotowe dowody pozostawały poza sporem. Kwestią sporną pomiędzy stronami był natomiast stopień przyczynienia się Z. Z. do powstania szkody.

Powód oparł swe żądanie na treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Za ugruntowany w orzecznictwie i judykaturze należy uznać pogląd o możliwości dochodzenia przez członków rodziny zmarłego od ubezpieczyciela zadośćuczynienia za krzywdę z tytułu naruszenia dóbr osobistych w postaci szczególnej emocjonalnej więzi rodzinnej pomiędzy osobami najbliższymi w oparciu o przepis §10 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia(..) (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12, OSNC 2013/4/45).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia należy do uznania Sądu, który jednak nie dokonuje dowolnej oceny, a bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych sprawy. W piśmiennictwie, jak i w judykaturze zgodnie przyjmuje się, iż suma przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, tj. doznanych cierpień psychicznych i fizycznych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Wysokość zadośćuczynienia winna być zatem uzależniona od stopnia cierpień psychicznych i fizycznych, ich intensywności, czasu trwania oraz indywidualnej sytuacji poszkodowanego, przy czym okoliczności te powinny być brane pod rozwagę sądu przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Kwota winna być dla poszkodowanego odczuwalna i przynosić mu równowagę emocjonalną, zachwianą przez doznane cierpienia. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, że zgłoszone przez powoda żądanie przed uwzględnieniem stosownego zmniejszenia z uwagi na przyczynienie się poszkodowanego – tj. w kwocie 100.000 zł jest zasadne w całości. Sąd miał w tym zakresie na uwadze rodzaj i intensywność relacji i więzi rodzinnych pomiędzy Z. Z., a powodem, stopień zażyłości oraz zależności pomiędzy tymi osobami, bliskość relacji emocjonalnych, rolę, jaką pełnił Z. Z. w rodzinie, skutki w zakresie życia osobistego, jakie wywołała u powoda jego śmierć oraz stopień nasilenia i czas trwania cierpień psychicznych.

Nie może budzić wątpliwości, iż relacja łącząca powoda ze zmarłym ojcem była bardzo bliska. Ojciec spędzał z rodziną wolny od pracy czas. Opiekował się dziećmi, zabierał na spacer, pomagał przy lekcjach. Jak twierdziła matka powoda E. Z. (1) „ Mąż bardzo dbał o dzieci. Mąż pracował w G.. Kiedy robił zakupy, to przywoził dzieciom owoce, słodycze, robił zakupy dla dzieci. Był dobrym ojcem. Był dobrym ojcem. Bardzo kochał dzieci.” (k. 71v) .

Nagła śmierć ojca niewątpliwie był wstrząsem dla 10 – letniego powoda. Powód nie brał udziału w pogrzebie. Stał się bardziej wycofany, zamknięty, nie chciał bawić się czy rozmawiać z innymi dziećmi. Utrzymywał relację tylko z jednym kolegą. Zgodnie z opinią biegłej z zakresu psychologii powód przeżywał cierpienie o umiarkowanym natężeniu, zaś żałoba po śmierci ojca trwała około roku (k. 77v). Na progu swojego życia powód został pozbawiony udziału ojca w swoim wychowaniu, wykształceniu, dalszym życiu. Nie mógł już liczyć na wsparcie z jego strony

Uwzględnieniu przez Sąd podlegało jednak niekwestionowane przez strony przyczynienie się poszkodowanego Z. Z. do zaistnienia wypadku.

Pozwany co prawda nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 2 maja 2008 r. oraz zasadności przysługującego powodowi roszczenia, co potwierdza również wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Twierdził jednak, iż suma ta w całości wyczerpuje roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a żądanie ponad tę kwotę jest bezzasadne. Pozwany podnosił również, że pokrzywdzony z uwagi na jazdę w niezapiętych pasach oraz z kierowcą znajdującym się w stanie nietrzeźwości przyczynił się do zdarzenia w 90 %.

Powód już w pozwie uznał przyczynienie się pokrzywdzonego do zdarzenia w 70%.

W sprawie Sąd miał na uwadze, że powód spożywał alkohol przed jazdą samochodem. Wraz ze znajomymi wsiadł w takim stanie do swojego auta i umożliwił kierowanie pojazdem także nietrzeźwemu P. U.. Jadąc jako pasażer nadto nie miał zapiętych pasów. Wówczas doszło do wypadku. Z. Z. w chwili zdarzenia miał 2,3 promila alkoholu etylowego, natomiast P. U. 2,5 promila alkoholu we krwi (akta sprawy II K 177/08 – k. 113,155). Należy zauważyć, że przyczynieniem się poszkodowanego do szkody w rozumieniu art. 362 k.c. jest także jego zachowanie polegające na działaniu lub zaniechaniu, które pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą wyrządzoną przez inną osobę. Za takowe w niniejszej sprawie Sąd uznał umożliwienie kierowania swoim pojazdem osobie z którą wcześniej spożywało się alkohol oraz jazda bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Przyjęty jednak przez stronę pozwaną stopień przyczynienia się na 90 % jest, zdaniem Sądu, w realiach niniejszej sprawy zbyt wysoki. Przy takim stopniu w zasadzie zwolniony z odpowiedzialności byłby kierowca auta. W tej sytuacji skoro już w pozwie powód uznał 70% przyczynienie się pokrzywdzonego to zdaniem Sądu jest one w niniejszej sprawie pomiędzy stronami bezsporne. Taki też stopień przyczynienia się przyjął Sąd.

Biorąc pod uwagę przytoczone wyżej okoliczności, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 28.500 zł mając na uwadze należne zadośćuczynienie w wysokości 100.000 zł, nadto 70 % przyczynienie się poszkodowanego do szkody oraz już wypłaconą kwotę 1500 zł.

Sąd uznał, iż zadośćuczynienie w takiej wysokości jest adekwatne do rozmiaru krzywdy i doznanych przez powoda cierpień, spełnia swoje funkcje kompensacyjne i złagodzi uczucie krzywdy.

Sąd zasądził ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty od dnia wniesienia powództw – tj. dnia 22 sierpnia 2018 r. Zauważyć bowiem należy, że powód w pozwie wskazywał na konsekwencje wynikające z utraty ojca rozciągające się na okres do dnia złożenia powództwa. Żądanie odsetek za okres wcześniejszy nie było zatem zasadne i należało je oddalić.

Z uwagi na uwzględnienie powództw o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 oraz 3 kpc obciążając nimi pozwanego.

Z tego powodu należało również pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa zwrot poniesionych kosztów opinii biegłego oraz opłaty sądowej.